

Un himne per a moltes dones

«Bandini sap captar els 'insights' per desestigmatitzar els pits, donar-los el lloc a la societat que fins ara no han tingut, un lloc central, un lloc cabdal»

Per què la cançó de la Rigoberta s'ha convertit en tot un himne per a moltes dones? Va escriure *Ay mamá* molt abans de ser mare, però, tot i això, s'ha convertit en tot un himne de les maternitats. La cançó de Rigoberta Bandini és tot un homenatge a la feminitat, una declaració de guerra a la censura dels cossos, una oda a la igualtat.

Ningú abans havia posat un pit al descobert a sobre de l'escenari ni l'havia representat com si fos el centre del món. L'origen del món. I el "*tetocentrisme*" és una filosofia que ha agradat, que ens ha agradat a moltes dones i no només les que som mares.

Després de segles on el patriarcat ens ha deixat en un segon terme i ha castigat les dones que no s'han ajustat a la creença de la pàtria potestat, que una dona aixequi el puny i tregui a fora la teta desafiant als moralismes retrògrads i plens de caspa, fent petar el cap a dinosaures que han sexualitzat els nostres pits quan hem donat a mamar, fa que la convertim en una icona universal.

La imatge de la Llibertat guiant al poble de Delacroix, en forma de dona, de mare, traient el pit, és símbol de guia, de salvació en qualsevol moment del dia, de pau davant la guerra, de victòria malgrat tot, de revolució i progrés, de futur millor, de sortir-nos-en tot i la massacre, de far al mig del mar, converteix a Rigoberta en la Marianne dels nostres dies.

Ay mamá és una cançó que ens remou, que ens dona força, que ens connecta amb el nostre poder com a dones. Un poder que sovint se'ns arrabassa de manera violenta quan se'ns nega donar el pit en espais públics, quan se'ns censura a Instagram o se'ns sexualitza a les platges.

Sense caure en una veneració infantilitzadora, des de la humilitat i amb agraïment, Rigoberta Bandini sap captar els *insights* per desestigmatitzar els pits, donar-los el lloc a la societat que fins ara no han tingut, un lloc central, un lloc cabdal, el protagonisme que es mereixen. És la imatge de com els temps canvien, com cal remoure la merda i començar a visibilitzar tabús, com les persones socialitzades en masculí han de desconstruir-se i saber quan estar en un segon terme a dalt l'escenari.

És una reconciliació amb les mares, amb les dones, un missatge de sororitat i de germanor, de reconeixement dels temps de cures, dels cossos menstruants, dels tàpers de caldo que ens deixen a la nevera, del temps i l'esforç que han dedicat a cuidar-nos.

En un món on ens volen dividir i fragmentar el nostre poder, aquest missatge d'unió ha estat un missatge clau per fer-nos obrir els ulls, per deixar-nos de fer la traveta per ocupar els pocs llocs que hi ha de poder, per reconèixer la feina de les altres, donar-los la mà, sense prejutjar, sense opinar si no ens ho han demanat.

I ja era hora que això passés. Ja és hora que les coses es posin al seu lloc. Ja és hora que totes siguem una. Ja és hora de visibilitzar les cures, de visibilitzar les mares, com a dones, professionals, cuidadores, com allò que som en tots els nostres aspectes, virtuts i defectes.

Un himne que uneix les dones, siguin o no mares, que traspua, emociona, que ens fa riure, vibrar i plorar. Una història d'amor que desperta tants sentiments a la vegada, no cal que guanyi cap premi perquè ja ens ha guanyat a nosaltres. Ja l'ha guanyat.